

ogsaa i det, som hedder Religionskundskab, det ved jeg bestemt, sandt Sted i Svendsens Tid, om det finder Sted nu, ved jeg ikke ganske bestemt; men jeg skulde næsten tro, at det er saaledes. Dernæst synes jeg, at det maatte var lidt for stærkt et Udtryk, som den ærede Ordfører brugte, naar han talte om det som et Skuespil, hvor Eleverne i Lærernes Nærverelse gav sig til at tale med Børnene om det og det. Det vilde efter Analogien ogsaa være et Skuespil, naar Lærerne underviste Børnene ude i Skolerne, naar Præst, Provst eller Biskop var til Stede, og det er der, tror jeg, dog ingen, som vil paastaa, at det er et Skuespil. Det er en Dvælselse for Eleven; han indøves til at blive en dygtig Lærer, og det sker i Nærverelse af og under Vejledning af en dygtig Lærer. Nej, Garantien — kun dette skal jeg komme tilbage til — for, at Børnene i Seminarernes Børneskoler virkelig blive forsvarlig behandlede, ligger i den Lærers Personlighed, som har Overtilshyret og Overledelsen, altsaa dels hos Skolens Lærer og dels hos Seminariets Religionslærer, hvad enten det nu er Seminariforstanderen eller en anden af Lærerne ved Seminariet. Og man maa gaa ud fra, at Lærerpladserne ved Seminarierne blive besatte med saa dygtige Mænd, at de ogsaa have tilstrækkelig Indsigt i, hvad der kan bydes Børn, og hvorledes Børn skulle behandles, uden at det i nogen Maade eller i alt Fald i mindst muligt Maade skade Børnene. Thi jeg vil gøre den ærede Ordfører den Indrømmelse, at der altid vil blive lidt Betænkelighed ved disse Børneskoler ved Seminarierne. Men det er jo for øvrigt et afgjort Spørgsmaal; thi det have vi allerede tidligere vedtaget, at der skal findes en saadan Børneskole ved hvert enkelt Seminarium. For mig vilde det være af ikke ringe Betydning, om den højtærede Kultusminister i Dag her ganske særlig kunde udtale noget i den Retning, at det vil være Ministeriet magtpaaliggende, at Hovedhensynet ved Undervisningen i Seminariernes Børneskoler bliver Børnene, at Hovedhensynet bliver dette, at Børnene ikke der blive forkludrede. Hvis den højtærede Minister vil kunne udtale sig i den Retning, ligger der jo deri, at han ved Godkendelsen af Undervisningsplanen ogsaa særlig vil tage dette Hensyn. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

C. Ravn: Jeg har bedt om Ordet for at udtale mig om Vædringsforslag Nr. 9 til § 9. § 9 som den er vedtaget ved anden Behandling, lyder jo paa, at der til Understøttelse for trængende Elever ved

Seminarierne kan anvendes et Beløb af 60,000 Kr. Landstinget havde tidligere samme Formaaals Opnaaelse vedtaget 40,000 Kr.; Beløbet er altsaa her sat 20,000 Kr. op. Naar jeg til anden Behandling gik med til at sætte det op til 60,000 Kr., var det kun, fordi jeg ikke ene vilde staa som den, der holdt paa et mindre Tal. Jeg har altid været overbevist om, at vi ikke behøvede 60,000 Kr. til dette Djemed. Der gives for Tiden 30,000 Kr., og i Finansudvalget har Flertallet været med til at lægge 15,000 Kr. til særlig af Hensyn til Lærerrinderne; det er 45,000 Kr. Jeg har gjort en Beregning herover. Naar jeg tager og lægger til Grund det Dimittendantal, vi have i de sidste 5 Aar saavel af kvindelige som mandlige Elever, saa kommer jeg til det Resultat, at hvis vi gik ud fra, at to Trediedelen af disse vare trængende til Stipendier, vilde der medgaa omtrent 47,000 Kr.; saa jeg kan ikke se, at vi skulde gaa op til 60,000 netop paa en Tid, hvor vi i andre Hensender spare. Nu siger man: Ja, men vi have holdt paa de 45,000. Ja ganske vist; men de 15,000 af dem have vi fra vor Side holdt paa til Lærerrinderne; men jeg skal sige, at vi have aldrig opnaaet at faa dem; man er nemlig fra den anden Side aldrig gaaet til at ville give de 15,000 Kr., saa man kan ikke regne med de 45,000 Kr. og sige, at dem have vi, for det er ikke Tilfældet. Jeg er ogsaa bange for, at Pengene der let kunne blive daarlig anvendte, idet man for stærkt kunde opfordre Folk til at søge ind paa Seminarierne. Thi det, det kommer an paa, er virkelig, at vi faa et passende Antal og hverken mere eller mindre, og at vi derfor ikke her gaa hen og give et større Stipendiebeløb, end det er nødvendigt, da vi derved let kunne lokke en Mængde Mennesker ind paa denne Vej, som vi ikke have Brug for i Skolerne, og som ville blive til Gene paa mange Maader. Jeg tilraader derfor mine Meningsfæller ikke alene af Sparommelighedshensyn, men ogsaa ligefrem fordi det svarer til Forbruget, at vi ikke skulle gaa højere end til 50,000 Kr.

Da jeg har Ordet, vil jeg dog omtale det første Vædringsforslag med et Par Ord. Jeg er fuldt enig med den ærede sidste Taler i, at dette Vædringsforslag i og for sig er saa uskyldigt som et Barn i Buggen; der ligger saamænd ingenting i det, naar man fortsaar at tage det paa rette Maade. Thi naar det til enhver Tid kommer til at ligge i den vedkommende Lærers Haand at bestemme, hvad der er dogmatisk, og hvad der er historisk Undervisning, saa vil enhver Lærer, som ved, hvor nødvendig det er, at